Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 268 163 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. HAUWEN**
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 6 januari 2020, diende op 13 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 augustus 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 augustus 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 13/01/2020
Overdracht CGVS: 21/02/2020

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 maart 2021 van 09.06 uur tot 13.08 uur een persoonlijk onderhoud.
U werd bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Evelien Verstraeten, loco meester Charlotte Hauwen, en uw vertrouwenspersoon, Loïc Bolimba, hebben u bijgestaan gedurende de volledige duur van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 maart 2021 van 09.06 uur tot 13.08 uur een persoonlijk onderhoud. U werd bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Evelien Verstraeten, loco meester Charlotte Hauwen, en uw vertrouwenspersoon, Loïc Bolimba, hebben u bijgestaan gedurende de volledige duur van het onderhoud.

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, en afkomstig te zijn van Mashad. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. Uw ouders zijn beiden overleden. U heeft één broer M. A. (OV (…)) die eveneens in België verblijft en in 2017 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend.

In Iran kampte u met een drugsverslaving. Hiervoor werd u vier maal gearresteerd en ook veroordeeld. De laatste arrestatie dateert van toen u 28 of 29 jaar oud was. Toen u 30 jaar oud was, werd u vrijgesproken in een rechtszaak na alcoholbezit. In 1396 (stemt overeen met 2017 – 2018 in de Gregoriaanse kalender) werd u door de Iraanse autoriteiten met een knuppel hard geslagen op uw hoofd toen u zich met drugs in een park bevond en probeerde weg te vluchten, waardoor u sindsdien last heeft van concentratieproblemen. U werd eveneens behandeld in Iran voor uw psychologische problemen. Daarnaast ging u ook nog naar de bijeenkomsten die georganiseerd werden door de afkickkliniek. Op één van die bijeenkomsten kwam u in contact met A. G., die begon te prediken tegen u. Dit was ongeveer zes maanden na het overlijden van uw moeder. Ongeveer tien dagen na zijn voorstel nam hij u mee naar een sessie van de huiskerk. Omdat deze sessies u veel deugd deden en u er veel meer aan had dan aan de bijeenkomsten in de afkickkliniek en de therapiesessies, besloot u verder deel te nemen. Na de derde of de vierde bijeenkomst kreeg u echter telefoon van A. om te melden dat de huiskerk onthuld was. U werd geadviseerd om ergens onder te duiken. U nam contact op met uw tante in Amerika, die samen met uw broer besliste dat u het land moest verlaten. Gezien uw verleden, wou u geen risico's nemen, en had u schrik om nog meer in het vizier van de Iraanse autoriteiten te lopen. U verbleef drie dagen thuis, waarna u een vlucht nam van Mashad naar Teheran om van daar uit uw reis met de trein verder te zetten.

U verliet Iran rond september 2019. U reisde met uw eigen paspoort en reisde de grens over naar Turkije met de trein via Bazargan. U kwam aan in België op 6 januari 2020 en diende op 13 januari 2020 uw verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreest u gemarteld, gevangen of gedood te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering, die aanzien wordt als illegaal. Verder kaart u ook aan niemand meer te hebben in Iran en er alleen voor te staan bij een terugkeer naar Iran.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw shenasnameh, uw karte melli, uw legerkaart en het visitekaartje van de Iraanse kerk te Brussel. Vervolgens legt u ook kopieën neer van de volgende documenten: de overlijdensakte van uw ouders, een verklaring van uw broer A., meerdere medische documenten en psychologische attesten in België en uw aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.
Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten bleek dat u met een verslavingsproblematiek en psychische problemen kampte. Hoewel uit de door u neergelegde medische documenten duidelijk blijkt dat u met een psychologische problematiek kampt, u lijdt aan achtervolgingswaanzin, auditieve hallucinaties en obsessief gedrag, die u beperken in uw autonomie en uw omgang met anderen, wordt er in de verschillende documenten niet verder ingegaan in welke mate u hierdoor gehinderd zou worden om de voorgedane feiten voor te stellen, noch op welke wijze de psychiater die dit attest opstelde tot deze diagnose kwam. Hoewel uw advocate in haar schrijven van 23 maart 2021 stelt dat u vaak verwarrend en onsamenhangend spreekt, doet uw advocate verder geen aanbevelingen naar het persoonlijk onderhoud

toe. Daar waar u verklaart dat in Iran uit een hersenscan bleek dat u door de slag van een knuppel op uw achterhoofd problemen kende met uw geheugen, uw concentratie en u vaak gedesoriënteerd bent, blijkt dit echter niet uit de door u neergelegde documenten ((notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 30/03/2021, CGVS, p. 7, p. 9). Immers, u stelt dat deze documenten in Iran zijn achtergebleven (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen en de aangebrachte stukken niet afgeleid worden dat u zich in een dergelijke mentale staat zou bevinden dat het voor u niet mogelijk zou zijn om op een adequate manier aan de procedure deel te nemen. Bovendien werden er u, gezien uw psychologische staat hoe dan ook steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal, en werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gepolst naar hoe u zich die dag voelde en of u in staat was om het persoonlijk onderhoud te doen. U gaf aan dat u zich goed voelde en dat u zich in staat voelde om aan het onderhoud deel te nemen (CGVS, p. 2). Verder werd regelmatig tussendoor gepolst naar hoe u zich voelde en of u nog in staat was om verder te gaan. Vragen die u eveneens telkenmale positief beantwoordde (CGVS, p. 5, p. 9, p. 11, p. 12, p. 14). Het ritme van het persoonlijk onderhoud werd aan uw noden aangepast en er werd u bijgevolg de nodige tijd gegeven om over uw vervolgingsproblemen te spreken. U werd eveneens de mogelijkheid gegeven om extra pauzes in te lassen, als u daartoe de nood voelde. U maakte echter geen gebruik van deze mogelijkheid (CGVS, p. 2, p. 5, p. 6, p. 7, p. 12, p. 14). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen tijdens het onderhoud op het CGVS dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden, en dat u ook zelf aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS, p. 19). Nergens heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u omwille van uw psychische situatie u niet of onvoldoende kon uitdrukken. Evenmin heeft uw advocate of uw vertrouwenspersoon gedurende of na het onderhoud opmerkingen hieromtrent gemaakt (CGVS, p. 19). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was hieraan deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen (CGVS, p. 6 – 7). U heeft uw bekering, uw deelname aan de huiskerk en uw contacten met andere bekeerlingen in Iran echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw motivatie om zich te bekeren tot het christendom niet overtuigen. Zo verwijst u voornamelijk naar de beperkingen in de islam als reden voor uw bekering (CGVS, p. 11, p. 12) . U gevraagd met welke beperkingen u persoonlijk moeite had, kan u aanvankelijk geen voorbeelden geven. U aangemoedigd om eender welke beperking weer te geven, verwijst u vervolgens naar de verplichte hijab, een kleding richtlijn die u niet persoonlijk beknopte, en naar een situatie waarbij u niet vrij met uw vriendinnen over de straat kon lopen, of hierbij tegengehouden werd door de autoriteiten (CGVS, p. 12). U gevraagd om de situatie concreter te beschrijven, repliceert u toch niet te zijn tegengehouden, en dat er eigenlijk niets is gebeurd. Een andere beperking waar u mee worstelde was het niet vrij kunnen consumeren van alcohol op een terras, en dat er enkel alcoholvrij bier verkrijgbaar was in Iran. Daarnaast waren er geen andere beperkingen waar u het persoonlijk lastig mee heeft (CGVS, p. 12). Ondanks dat u het lastig had met deze beperkingen, heeft u voor uw daadwerkelijke bekering, echter nooit twijfels gehad over de islam (CGVS, p. 17). U vond de islam nooit echt een leuke religie en begon zich pas af te keren van de islam anderhalf tot twee jaar geleden, wat overeenstemt met het moment dat u naar de huiskerk begon te gaan, aangezien u uw eerste bezoek aan de huiskerk ook rond die periode situeert (CGVS, p. 10, p. 17). Verder kan er niet aangenomen worden dat u, die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens ouders moslims waren, de islam voornamelijk associeert met beperkingen en het hebben van weinig vrijheid. U geeft immers aan dat u nooit iets positiefs bent tegengekomen in de islam (CGVS, p.17). Dit is niet ernstig. Het is allerminst aannemelijk dat u die als moslim opgroeide in een moslim gezin en moslim gemeenschap enkel negatieve elementen in uw voormalige religie ontwaart. Vervolgens verwijst u naar het geweld of de oorlog en de martelingen in de islam, hetgeen niet terug te vinden is in het christendom (CGVS, p. 16 – 17). Gevraagd of er dan helemaal niets in het christendom terug te vinden is over geweld of oorlog, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 17). Met deze uitspraak gaat u volledig voorbij aan een groot deel van het Oude Testament. U geconfronteerd met de kruistochten, waar u overigens nog nooit van gehoord heeft, repliceert u dat dit

niet meer gaande is en er op dit moment niet meer gepredikt wordt over geweld in het christendom (CGVS, p. 17). Dat u zonder enige kritische inhoudelijke reflectie hetgeen die u uw levenslust ontnam in de islam (CGVS, p. 16), naast u neerlegt, mag op zijn minst verbazen en plaatst aldus het nodige voorbehoud bij de door u beweerde oprechte bekering.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het frappant is dat u, voor u naar de huiskerk ging, amper kennis had over het christendom, uitgezonderd hetgeen u op school had geleerd, wat u zich overigens niet meer kan herinneren (CGVS, p. 11). Bovendien stelde u, voorafgaand aan uw eerste huiskerkbezoek, geen verdere vragen aan A. nadat hij u het voorstel deed om mee te gaan naar de huiskerk (CGVS, p. 11). Nochtans kende u A. al vijftien jaar, en ook toen heeft u nooit een gesprek over het christendom met hem gehad (CGVS, p. 10). Uw motivatie om in te gaan op het voorstel van A. en mee te gaan naar de huiskerk was omdat hij u gezegd had dat deze bijeenkomsten of bezoeken u zouden helpen, wat niet getuigt van een intrinsieke motivatie (CGVS, p. 11). Van iemand die zich wendt tot een andere godsdienst, wat een ingrijpende en fundamentele keuze is, kan worden verwacht dat hier een aanzienlijke reflectie aan vooraf gaat en dat deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. In dit verband kan erop gewezen worden dat u er niet in slaagde uw concrete drijfveren om christen te worden duidelijk te maken. Immers, uw keuze om deel te nemen aan de huiskerk en zich vervolgens te bekeren, was ingegeven op advies van A. omdat het u zou helpen. Wanneer werd gevraagd naar uw beweegredenen om zich af te keren van de islam, bleven uw verklaringen oppervlakkig en gaven ze geenszins blijk van een diepgaande geloofsovertuiging.

Verder blijkt dat, wanneer u gevraagd wordt naar de verandering in uw leven na uw bekering, u niet verder komt dan weinig doorleefde en oppervlakkige verklaringen. Zo verwijst u vooreerst naar het rustig en veilig gevoel, alsook de sfeer die u ervaarde toen u voor het eerst deelnam aan de huiskerk (CGVS, p. 11, p. 13). U aangemoedigd om die rust te omschrijven, repliceert u vrij algemeen dat u een innerlijke rust ervaarde, en u minder rusteloos was. U vervolgens gevraagd op welke manier uw gevoel bij uw deelname aan de huiskerk dan verschillend was van het gevoel dat u kreeg toen u tot Allah bad, stelt u dat u ook toen een zekere rust ervaarde, maar dat dit gevoel nooit lang duurde. Het effect dat u kreeg bij de huiskerk was veel groter (CGVS, p. 11). Wanneer u vervolgens wordt aangemoedigd om dit gevoel te verduidelijken verklaart u een troostend en veilig gevoel te ervaren, waarbij u wederom naar uw algemeen gevoel verwijst (CGVS, p. 12). U nogmaals aangespoord om dit te concretiseren, haalt u tenslotte de beperkingen in de islam aan, hetgeen u zoals hierboven werd aangetoond, evenmin voldoende kan specifiëren (CGVS, p. 12). Gevraagd naar wat er dan veranderd is in uw leven door uw bekering, repliceert u uw levenslust teruggevonden te hebben omdat er in het christendom niet wordt gesproken over martelingen en over geweld of oorlog (CGVS, p. 16 – 17). U tot slot nogmaals aangemoedigd om de rust die u ervaart als christen te omschrijven, beschrijft u wederom het gevoel van vrijheid. U verklaart daarnaast op geen andere manier daadwerkelijk rust te hebben gevonden (CGVS, p. 17). Deze verklaringen zijn weinig doorleefd en vrij oppervlakkig. Dat u tijdens uw uitleg waarom u voor het christendom heeft gekozen, niet verder kwam dan weinig doorleefde verklaringen, ondanks verschillende vragen hierover, wijst op het beperkt doorleefde karakter van uw beweerde geloofsbeleving. U slaagt er niet in om dit te concretiseren of aannemelijk te maken, wat afbreuk doet aan uw reële beweegredenen om zich te bekeren tot een andere religie.

Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u geen enkel element uit het christendom kan benoemen dat u minder aanspreekt (CGVS, p. 17). Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Verder bent u nooit op zoek gegaan naar de positieve elementen van de islam en mist u helemaal niets uit de islam (CGVS, p. 17). Deze verklaringen zijn zo oppervlakkig en zo ongenuanceerd dat ze niet doorleefd en overtuigend overkomen.

Verder roepen de acties van A., de persoon die u introduceerde tot de huiskerk, de huiskerk in het algemeen en uw eigen gedrag de nodige vragen op. Zo is het opmerkelijk, dat hoewel u A. al vijftien jaar kende en u nooit een gesprek met hem over het christendom gehad heeft, hij u zonder meer voorstelde om eens mee te gaan naar de huiskerk op een bijeenkomst van de afkickkliniek (CGVS, p. 10). Dat A. plots uit het niets zou vermelden dat hij naar de huiskerk ging, niet goed wetende hoe u hierop zou reageren, mag verwonderen. Het is dan ook weinig plausibel dat A. meteen zo'n groot risico zou nemen, gelet op de Iraanse context en het risico dat deelname aan een huiskerk met zich mee brengt. Vervolgens is het opmerkelijk dat A. de adressen van de huiskerk steeds telefonisch meegaf (CGVS, p. 14). Verwacht mag worden dat A. met de nodige voorzichtigheid omspringt bij het meedelen van de adressen. Dat de bijeenkomsten bovendien afwisselend bij een huiskerklid thuis plaatsvond, mag eveneens verbazen (CGVS, p. 14).

Dat iedereen toen zomaar zijn adres zou prijsgeven, jullie gebruikmaakten van ieders huis, en u op deze manier wist waar iedereen woonachtig was, is niet geloofwaardig, en getuigt niet van de nodige voorzichtigheid. Verwacht mag worden dat men de nodige voorzorgsmaatregelen neemt, waar u verder niet op de hoogte van was, en een plan bedenkt ingeval van problemen met de autoriteiten (CGVS, p. 15). Bovenstaande vaststellingen stellen vooreerst uw deelname aan de huiskerk in vraag en haalt vervolgens het geloof in uw daadwerkelijke bekering sterk onderuit.

Vervolgens blijkt u bitter weinig details te kunnen geven over uw deelname aan de huiskerk. Zo kan u zich geen enkel verhaal meer herinneren van de bijeenkomsten, waar u toch drie tot vier keer aan heeft deelgenomen (CGVS, p. 12 – 13). Frappant is vervolgens dat u niet weet tot welke stroming de huiskerk behoorde (CGVS, p. 13). U weet weliswaar dat er meerdere stromingen bestaan binnen het christendom, maar u komt niet verder dan te zeggen dat er een traditionele en een meer simpele, sobere stroming bestaat (CGVS, p. 13). U aangemoedigd om te verduidelijken wat u bedoelt met deze sobere stroming, herhaalt u dat alles heel simpel en nuchter was, maar kan u dit niet verder verduidelijken (CGVS, p. 13). Dat men u in Iran toen nooit heeft gezegd tot welke stroming de huiskerk behoorde of dit op zijn minst eens liet vallen, is weinig plausibel (CGVS, p. 13). U wist pas over het bestaan van de verschillende stromingen binnen het christendom toen u hier in België was. Echter, ook hier heeft u nooit uitleg gevraagd of informatie opgezocht (CGVS, p. 13). U verklaart weliswaar de Bijbel een beetje te hebben doorgenomen, maar hieromtrent nog niets te zijn tegengekomen. Dat u hier de tijd of de voorzieningen niet voor had, kan niet weerhouden worden als vergoelijking (CGVS, p. 13). Van een verzoeker die met onbeantwoorde vragen zit over zijn geloof kan worden verwacht dat hij eerst ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over zijn nieuwe geloof. Dat u vervolgens ook geen enkel verhaal meer voor de geest kan halen, kan eveneens niet worden gevolgd, daar een bekering een ingrijpende gebeurtenis betreft en kan worden verwacht dat net die eerste verhalen een diepe indruk moeten hebben nagelaten. Dat u hier niet in slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bekering.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan dan weer een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Zo weet u niets over de bekering van A. U weet niet hoe A. in contact kwam met het christendom, en of er een specifieke gebeurtenis tot zijn bekering heeft geleid. U kan weliswaar zeggen dat A. een Bijbel in zijn bezit had, maar op welke manier hij deze Bijbel dan verkregen heeft, weet u evenmin (CGVS, p. 10). U heeft hem bovendien nooit gevraagd naar zijn bekering omdat u het niet beleefd vond om hierover vragen te stellen, hetgeen niet ernstig is gezien jullie jarenlange vriendschap en A.'s betrokkenheid bij uw bekering (CGVS, p. 9, p. 10). Verder kan u ook geen namen opsommen van de overige kerkleden (CGVS, p. 11). Opmerkelijk is echter dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat A., S., J. en R. deelnemers waren van de bijeenkomsten (vragenlijst CGVS, d.d. 19/02/2020, vraag 3.5). Als u op uw uitspraken bij de DVZ gewezen wordt, bevestigt u dat deze personen effectief deelnemers waren van de bijeenkomsten, maar gevraagd naar de naam van de pastoor, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). Over de bekering van de pastoor, alsook aangaande de bekering van de overige leden van de huiskerk kan u eveneens geen soelaas bieden (CGVS, p. 14). Zo weet u niet hoelang de pastoor zich bekeerd had, of wat voor hem de aanleiding was (CGVS, p. 14). Verwacht mag echter worden dat u zich interesseert voor de bekering van de persoon die u introduceerde tot het christendom en hierover de nodige vragen stelt over hoe hij dit alles beleefd heeft, daar dit in een ingrijpende gebeurtenis is. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat A. daadwerkelijk een bekeerling is waardoor u niet heeft aangetoond contacten met christenen te hebben gehad in Iran. Evenmin heeft u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen aannemelijk gemaakt.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw beweringen dat u in Iran met christenen in contact kwam, deelnam aan hun vieringen en u zich tot het christendom bekeerde geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan er evenmin enige waarde worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er uit uw bekeringsactiviteiten in Iran voortvloeien. Ten overvloede moet er opgemerkt worden dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten hoe dan ook elke geloofwaardigheid ontbeert. U blijkt immers nauwelijks enig detail te kunnen verstrekken over de inval in de huiskerk. Zo weet u niet welke leden er toen gearresteerd werden (CGVS, p. 15). Hoewel u wel een paar details kan geven over de arrestatie zelf, heeft u verder niet meer geïnformeerd wat er met die persoon gebeurd is die gearresteerd werd (CGVS, p. 15). Verder weet u niet hoe A. van de arrestatie op de hoogte was of wat er met hem en de overige leden is gebeurd (CGVS, p. 15, p. 16). U liet na om hen te contacteren of te informeren naar een stand van zaken omdat u niet meer durfde (CGVS, p. 16), hetgeen niet ernstig is.

Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u tot slot na de inval van de huiskerk nog twee tot drie dagen in uw eigen huis te Mashad verbleef, terwijl A. u had aangeraden om onder te duiken buiten de stad, roept verder de nodige vragen op (CGVS, p. 15, p. 16). Hoewel u die periode niet meer ging werken en u thuis bleef, is het opmerkelijk dat u vervolgens ook het vliegtuig neemt van Mashad naar Teheran en met uw eigen paspoort de grens oversteekt in Barzagan met de trein (CGVS, p. 6, p. 16). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw ontluikende interesse voor het christendom in Iran niet het minste geloof worden gehecht. Dit vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België één keer naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden (CGVS, p. 18). Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk ging om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon u reeds in januari 2019 om internationale bescherming verzocht, u naar eigen zeggen momenteel geen religieuze activiteiten heeft in België, gezien u volgens uw verklaringen reeds van in Iran interesse had in het christendom (CGVS, p. 18). Dat u ook in België amper activiteiten heeft voor uw geloof, ondanks uw beweerde reeds in Iran gewekte interesse in het christendom, doet bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van uw geloofsbeleving rijzen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld, dat u sinds uw aankomst in België slechts eenmaal naar de Iraanse kerk te Brussel bent gegaan, wat u zeven tot acht maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud situeert, en dus overeenstemt met juli of augustus 2020. Rond deze periode heeft u eveneens een Bijbel verkregen (CGVS, p. 18). Er kan worden aangenomen dat het voor u niet evident is om zich zelfstandig naar de kerk te begeven, gelet op uw psychologische kwetsbaarheid en er in de psychologische attesten meermaals wordt verwezen naar uw beperkte autonomie, doch dat u nog niet in uw Bijbel heeft gelezen, ondanks dat u deze reeds een achttal maanden in uw bezit heeft, kan niet worden gevolgd (CGVS, p. 18). Uw uitleg dat u in deze periode herstelde van verschillende botbreuken kan niet verklaren waarom u de Bijbel niet ter hand nam (CGVS, p. 18). Vervolgens kunnen er vragen worden gesteld bij uw verklaring dat het christendom u uw levenslust terug gaf, daar kan worden verwacht dat u, weliswaar op uw manier, uw toevlucht probeert te zoeken tot het christendom (CGVS, p. 16). U heeft echter niet aangetoond in België uw geloof op één of andere manier te belijden. Ook in het centrum spreekt u amper over het christendom of uw bekering. U noemt weliswaar de naam van A., als zijnde een gesprekspartner. Echter, deze gesprekken handelen over algemene thema's en slechts heel weinig over het christendom, evenmin weet u of A. bekeerd is (CGVS, p. 18). Gevraagd of u dan informatie opzoekt over het christendom, repliceert u dit soms wel te doen, maar wanneer u dit moet concretiseren, of eender welk voorbeeld mag weergeven, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 18). U tot slot gevraagd hoe u in de toekomst zou willen omgaan met uw bekering in België, drukt u uw wens uit om uw geloof verder te verkennen door naar de kerk te gaan of bij te leren (CGVS, p. 18). Opmerkelijk is dat u vervolgens benadrukt dat u, als u aan de toekomst denkt, eerder aan trouwen en kinderen krijgen denkt en het leiden van een normaal leven (CGVS, p. 18), hetgeen andermaal niet getuigt van een oprechte interesse in het christendom. Dat u amper stappen heeft ondernomen om uw geloof in België verder te ontwikkelen en te verkennen, ondermijnt uw beweerde engagement en uw bekering tot het christendom. Een geloof valt immers ook samen met het beleven van de religieuze rituelen en het interpreteren van de levenslessen en leefregels die in de teksten vervat zitten.

Vervolgens kaart u aan vier maal gearresteerd te zijn omwille van uw drugsproblematiek, eenmaal veroordeeld en vrijgesproken te zijn na de aankoop van alcohol en in 1396 (21 maart 2017 – 20 maart 2018) geslagen geweest te zijn door de politie nadat u probeerde weg te vluchten bij een controle (CGVS, p. 7 – 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het laatste probleem hieromtrent dateert van rond uw dertigste, toen u veroordeeld werd (CGVS, p. 8). Aangezien u Iran ontvlucht bent in 2019, toen u ongeveer vierendertig jaar oud was, situeren deze problemen zich ongeveer vier jaar voor uw vertrek uit Iran, waardoor er bezwaarlijk bij terugkeer een actuele vrees kan worden geput. Na het incident van 1396, waarbij u geslagen werd met een knuppel, heeft u verder geen problemen meer gekend met de politie. Op basis van uw verklaringen kan worden geconcludeerd dat dit een eenmalig feit betreft, waardoor u allerminst aannemelijk maakt dat u hierdoor in de toekomst problemen zou ondervinden (CGVS, p. 8, p. 9).

Daar waar uw vertrouwenspersoon en uw advocate uw kwetsbaar profiel benadrukken (CGVS, p. 19), dient opgemerkt te worden dat uw psychologische problemen op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde groep, of zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om als vluchteling te worden erkend, dient u immers aan te tonen dat u vervolgd werd om één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, hetgeen uw advocaat reeds gedaan heeft, daar ze deze aanvraag eveneens heeft toegevoegd aan het dossier.

Tot slot verklaart u het niet te kunnen redden in uw eentje in Iran, omdat u geen familie meer heeft ginder na het overlijden van uw ouders en uw grootouders (CGVS, p. 7). Op basis van uw verklaringen blijkt echter dat u nog een tante heeft, die woonachtig is te Mashad (CGVS, p. 4). Deze tante toont bovendien interesse in uw leven, daar ze recent contact had opgenomen met uw broer om te horen hoe het met u gesteld was (CGVS, p. 4 – 5). Daarenboven bleek dat u, ondanks uw psychologische problemen, in staat was om een leven uit te bouwen in Iran. U heeft er immers uw volledige leven gewoond, en was werkzaam in een bazaar waar u schoenen en schrijfgerei verkocht (CGVS, p. 4). Met behulp van uw broer en uw tante in Amerika slaagde u er vervolgens in om Iran te ontvluchten, alsook ging u vlak voor het overlijden van uw moeder op reis naar Turkije, wat aantoont dat u over voldoende ondernemingszin beschikte (CGVS, p. 6). Na een blik op de Facebookpagina van uw broer blijkt bovendien dat hij in contact staat met verschillende M.'s. Dat u niet weet wie deze personen zijn (CGVS, p. 5), terwijl ze wel degelijk bevriend zijn met uw broer, mag verbazen en is weinig aannemelijk. Op basis van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u wel degelijk op hulp kan rekenen, bij een terugkeer naar Iran en over een zeker netwerk beschikt.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw broer M. A. (OV (…)) moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw broer op 27 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam vier tot vijf jaar later aan in België waar u op 13 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broer net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat hij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde geen internationale beschermingsnood bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw originele shenasnameh, uw karte melli en uw legerkaart neer, hetgeen uw identiteit, nationaliteit en Iraanse herkomst aantonen. Dit wordt dan ook niet betwist. De overlijdensakte van uw ouders staat eveneens niet er discussie en bevestigt hun overlijden. Het visitekaartje van de Iraanse kerk zegt niets over uw oprechte interesse in het christendom. U heeft immers, zoals hierboven blijkt, uw bekering niet aannemelijk gemaakt. De verklaring van uw broer A. stemt overeen met de door u afgelegde verklaringen en schetst uw vervolgingsrelaas. Uw broer A. verwijst naar uw bekering en uw deelname aan de huiskerk als reden voor uw vlucht uit Iran. Zoals reeds eerder aangetoond heeft u uw bekering en uw deelname aan de huiskerk en bijgevolg uw problemen hierdoor niet aannemelijk gemaakt. De overige aangehaalde elementen door uw broer, zoals het feit dat u behalve uw broer niemand heeft, werden ook reeds besproken. De verklaring van uw broer werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande analyse. Uw medische documenten werden reeds eerder besproken bij de beoordeling van de bijzonder procedure noden.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat niet wordt ontkend dat u met psychologische problemen kampt. In dit verband dient nog onderlijnd te worden dat dergelijke vaststellingen van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Evenmin impliceert de vaststelling van de arts dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psychiater geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt.

Het ambtsbericht van Nederland, d.d. februari 2021, waarnaar uw advocate verwijst op het einde van het persoonlijk onderhoud, brengt eveneens geen ander licht op de situatie, daar dit rapport de algemene situatie beschrijft, uw advocate verder niet concretiseert in welke mate u hierdoor persoonlijk zou zijn getroffen en u uw bekering niet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd hij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikelen 48/3 tot artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoeker betoogt dat uit de motivering over zijn verhoogde kwetsbaarheid blijkt dat de bestreden beslissing de ernst van verzoekers psychiatrische aandoening duidelijk niet heeft begrepen. Er werd dus geen rekening mee gehouden.

Hij licht toe als volgt:

"Medische attesten die de psychische stoornissen van een asielzoeker aantonen, kunnen een reële invloed hebben op de beoordeling van de mate van geloofwaardigheid van het verhaal.
In zijn handboek benadrukt de UNHCR dat bij de bewijslast van de asielzoeker rekening moet worden gehouden met de geestelijke stoornis waaraan hij of zij lijdt (A. Vanoeteren et L. Gehrels, "La prise en considération de la santé mentale dans la procédure d'asile", R.D.E., 2009, pp. 492 et s.).
Uw Raad geeft de asielzoeker regelmatig het voordeel van de twijfel wanneer er medisch bewijs is van psychische stoornissen bij hem of haar die de grijze gebieden en inconsistenties in het asielverhaal kunnen verklaren (RvV, 103 611, 28 mai 2013).
In het onderhavige geval kon verzoeker wegens zijn psychotische stoornis de hem gestelde vragen niet nauwkeurig en precies beantwoorden; verzoeker had bijvoorbeeld niet voldoende intellectuele vermogens om na te gaan waarom hij ervoor had gekozen zich tot het christendom te bekeren of wat hij wist over de Bijbel of de bekering van andere deelnemers aan de huiskerk die hij had bijgewoond. De vragen die aan verzoeker werden gesteld, waren dus helemaal niet aangepast aan zijn toestand en het gebrek aan nauwkeurigheid van verzoeker in dit opzicht kan hem moeilijk worden verweten.
Het feit dat de asielzoeker herhaaldelijk verklaart dat "hij zich goed voelt", betekent niet dat hij in staat is om vragen te beantwoorden zoals elke andere asielzoeker. Bovendien erkent verzoeker niet dat hij geestelijk gehandicapt is en psychiatrische problemen heeft.
De antwoorden van verzoeker en zijn gebrek aan precisie moeten worden beoordeeld in het licht van zijn mentale handicap."

Verzoeker benadrukt de verschillende beschikbare medische documenten over zijn verhoogde kwetsbaarheid:
- een attest van arts M. Scholtès van 29 september 2021 die verzoeker opvolgt in het CARDA (verzoekschrift, stuk 3);

- een attest van arts M. Mortazi van 2 november 2020 en 17 december 2020 (Documenten, stuk 6, nr. 5)
- een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en bijkomende medische documenten (Documenten, stuk 6, nrs. 8-9).

Verzoeker stelt nog het volgende:

"Het is verbazingwekkend om in de beslissing te lezen dat het CGVS erkent dat verzoeker deze psychotische stoornissen heeft, maar ondanks de medische stukken van mening is dat niet is aangetoond dat deze van invloed kunnen zijn op zijn verklaringen, terwijl het duidelijk is dat dergelijke stoornissen (die niet louter psychisch, maar psychiatrisch van aard zijn) een enorme invloed hebben op de samenhang en de consistentie van iemands verklaringen.
Het gehoor bij het CGVS, die aanvankelijk was gepland voor september 2020, moest verschillende maanden worden uitgesteld omdat verzoeker wegens zijn lichamelijke en geestelijke toestand niet in staat was om een persoonlijk onderhoud bij te wonen (zie administratief dossier). Na een psychotische decompensatie is verzoeker uit het raam van zijn slaapkamer gesprongen en in het ziekenhuis opgenomen."

Verzoeker steunt ook op het feit dat een specifieke maatschappelijk werker aan hem werd toegewezen bij het CARDA-centrum, die aanwezig was bij het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal (verzoekschrift, stuk 4).

Verder wordt toegelicht als volgt:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de advocaat en de vertrouwd persoon geen specifieke opmerkingen hebben gemaakt over de invloed van verzoekers mentale toestand op zijn verklaringen. Er zij op gewezen dat de bij het CGVS aanwezige advocaat niet de dominus litis van de zaak was en verzoeker niet goed kende. Bovendien spreekt de vertrouwd persoon geen Nederlands en kon hij niet verstaan wat de heer M. tijdens het gehoor zei. Zij wezen er echter beiden op dat verzoeker aan het einde van het onderhoud in een verhoogde staat van kwetsbaarheid verkeerde.
In verschillende e-mails aan het CGVS heeft de advocaat van verzoeker de administratie vóór het gehoor gewaarschuwd dat verzoeker geestelijk gehandicapt was en dat de vragen moesten worden aangepast aan de verstandelijke vermogens van verzoeker (zie administratief dossier).
Uit de overgelegde medische stukken blijkt duidelijk dat de verklaringen van verzoeker aan het CGVS niet op dezelfde wijze mogen worden beoordeeld als die van elke andere asielzoeker.

Samengevat, volgens deze documenten :
- *verzoeker heeft een geestesstoornis en significante psychotische stoornissen (hallucinaties en waanideeën, obsessief gedrag, zelfmoordgedachten);*
- *De toespraak van de heer M. is ongestructureerd, met gebrekkige elaboratievaardigheden, wat resulteert in een gebrek aan duidelijkheid en precisie;*
- *hij heeft moeite zich verstaanbaar te maken of anderen te begrijpen*
- *hij heeft geheugenproblemen ;*
- *de heer heeft sociale onvolwassenheid en een gebrek aan denkvermogen, waardoor hij op alle gestelde vragen ja antwoordt;*
- *hij is onreflectief, vertrouwt iedereen, is zich niet bewust van zijn beperkingen en kwetsbaarheid, wat kan leiden tot situaties waarin anderen misbruik van hem maken;*
- *hij is helemaal niet in staat om zichzelf te redden en zelfstandig te zijn, en hij geniet residentiële en nauwe begeleiding in een gespecialiseerde instelling (CARDA), alsook psychiatrische follow-up*

Zijn toestand zoals beschreven verklaart onder meer:
- *het feit dat hij bevestigend antwoordde telkens wanneer de PO hem vroeg of hij in orde was en dat hij geen vraag stelde of aangaf wanneer hij de betekenis van een vraag niet volledig begreep;*
- *het gebrek aan duidelijkheid en nauwkeurigheid met betrekking tot de vragen die hem werden gesteld over zijn bekering tot het christendom en zijn deelname aan de huiskerk, of het feit dat hij zich bepaalde elementen niet herinnerde of niet kon beschrijven, dan wel er niet aan dacht om bepaalde persoonlijke vragen te stellen aan zijn buurman A. en de andere Iraanse bekeerlingen in de huiskerk;*
- *zijn mentale handicap en de moeilijkheden die verzoeker heeft om nieuwe dingen te leren, rechtvaardigen ook het feit dat hij niet bekend is met de geschiedenis van het christendom, de passages van de Bijbel en het bestaan van de kruistochten, en niet over voldoende intellectuele middelen heeft beschikt om daarover te leren, zijn toestand maakt ook de gebeurtenissen in Iran*

aannemelijk en het feit dat hij zonder meer aanvaardde deel te nemen aan bijeenkomsten van een christelijke huiskerk, ondanks het gevaar dat dit inhield.

Gelet op verzoekers gezondheidstoestand is het voor verzoeker zeer moeilijk om met zekerheid de gebeurtenissen in Iran en zijn deelname aan de huiskerk te bewijzen.
In dit geval moet echter het voordeel van de twijfel aan verzoekster worden gegeven.
Zijn broer, die in België woont, heeft het CGVS een brief geschreven waarin hij de feiten en de mentale achterstand van zijn broer bevestigt; met deze brief heeft het CGVS onvoldoende rekening gehouden.
De broer van verzoeker bevestigt dat hij sinds het overlijden van verzoekers moeder contact heeft gehad met zijn broer, alsook met hun oude buurman A. Dit was een buurman die de familie al vele jaren kende. Na de dood van zijn moeder was verzoeker zeer gedeprimeerd en geïsoleerd. Aanvankelijk had buurman A. medelijden met hem en bood hem aan bijeenkomsten in een huiskerk bij te wonen om hem een beetje beter te laten voelen. Verzoeker aanvaardde dit, gezien zijn verhoogde kwetsbaarheid. De broer bevestigt dat dit werkelijk is gebeurd, dat de buurman A., die hem aanvankelijk wilde helpen, uiteindelijk zijn broer in gevaar heeft gebracht.
Hoewel de kennis van de verzoeker over het christelijk geloof, de Bijbel en de redenen van zijn bekering beperkt mag lijken, blijft het een feit dat hij zich desgevraagd oprecht als christen beschouwt.
Ondanks zijn handicap is verzoeker overtuigend als hij zegt dat hij met veel plezier de samenkomsten in deze huiskerk bijwoonde, dat hij zich daar heel goed voelde en dat het hem rust had gebracht in een tijd dat hij zich erg. Verzoeker is niet nadenkend en is niet intellectueel in staat om voor het doel van de zaak zijn belang in deze godsdienst te verzinnen.
Hij loopt ernstig gevaar te worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten, alleen omdat hij als christen wordt beschouwd of alleen al omdat hij aan dergelijke bijeenkomsten deelneemt (ongeacht zijn gebrek aan theoretische kennis van de christelijke godsdienst).
Gelet op zijn mentale handicap kan verzoeker, indien hij naar Iran terugkeert, bij een controle door de Iraanse autoriteiten zeker toegeven dat hij dergelijke bijeenkomsten heeft bijgewoond, dat hij belangstelling heeft voor de christelijke godsdienst of dat hij niet van de islam houdt, hetgeen hem ongetwijfeld in ernstige problemen zal brengen.

De verzoeker heeft episoden waarin hij tekenen van psychose vertoont (psychotische decompensatie). Vooral tijdens deze episoden heeft de verzoeker waanideeën en zegt hij van alles. Wanneer hij geconfronteerd wordt met de Iraanse autoriteiten, zal hij de inhoud van zijn verklaringen niet kunnen controleren.
Dit is met name het geval omdat verzoeker verschillende geneesmiddelen per dag moet nemen om zijn psychotische aanvallen te vermijden (zie het administratief dossier - 9ter medisch attest), en het onwaarschijnlijk is dat hij die geneesmiddelen in Iran zou kunnen verkrijgen, bij gebrek aan persoonlijke financiële middelen en financiële bijstand van de Staat (zie hieronder).
Gezien zijn kwetsbare toestand en het feit dat hij vrij geïsoleerd is in Iran, loopt hij ook het risico beïnvloed te worden door andere mensen en zichzelf onnodig in gevaar te brengen door bijeenkomsten van een andere huiskerk bij te wonen. Iedereen kon zijn vertrouwen misbruiken.
Voorts zij erop gewezen dat verzoeker zich obsessief gedraagt en steeds dezelfde vragen stelt of herhaalde verklaringen aflegt over zijn vrees voor vervolging in Iran.
Zo vroeg hij tijdens het gehoor herhaaldelijk aan de PO of zij wist of hij was vrijgesproken na een arrestatie in Iran wegens het bezit van alcohol enkele jaren geleden (CGVS, pp. 8, 192). Er zij op gewezen dat verzoeker deze vraag ook meerdere malen per week stelt aan zijn broer in België per telefoon... en aan zijn advocaat bij elk onderhoud.
Deze vraag is kennelijk tegenstrijdig, aangezien verzoeker thans in België verblijft en het duidelijk is dat de personen die hij ondervraagt niet kunnen weten of hij al dan niet in Iran voor deze feiten is vrijgesproken.
Gevreesd wordt dat verzoeker, die geobsedeerd is door bepaalde onderwerpen en vaak zijn vrees voor vervolging herhaalt, iedereen in Iran zal vertellen over zijn bijwoning van de bijeenkomsten van de huiskerk.
Zijn broer heeft ook bevestigd dat de heer M. door de Iraanse autoriteiten in een park op het hoofd is geslagen, waardoor zijn neurologische problemen zijn verergerd. De broer van verzoeker vernam dit telefonisch van zijn moeder toen deze nog in leven was. Zij vertelde hem hoe de geestelijke toestand van zijn broer als gevolg van dit incident verder was verslechterd.
Verzoeker is dus reeds door de Iraanse autoriteiten mishandeld en zal waarschijnlijk nog mishandeld worden indien hij, gelet op zijn bijzondere situatie, naar zijn land terugkeert."

Aangaande het gebrek aan autonomie van verzoeker, stelt de bestreden beslissing dit feit niet ter discussie, noch het feit dat zijn ouders zijn overleden en dat zijn broer in België woont.

Hij zet uiteen als volgt:

"Zij is echter van mening dat verzoeker nog steeds een sociaal netwerk in Mashad heeft, aangezien hij nog steeds een tante heeft die daar woont en verschillende van de vrienden van zijn broer op Facebook dezelfde achternaam (M.) hebben ... en dat hij ondanks zijn psychische problemen in staat is geweest om in Iran een leven op te bouwen.
Deze beweringen zijn te kwader trouw gedaan.
Uit de bovengenoemde verklaringen van zijn maatschappelijk werker en van de arts van het CARDA-centrum blijkt duidelijk dat de heer M. absoluut niet autonoom is, dat hij niet weet hoe hij zichzelf moet redden en dat hij een gevaar voor zichzelf vormt.
Het feit dat hij heeft verklaard dat hij tot aan zijn vertrek heeft gewerkt, moet worden gerelativeerd, aangezien verzoeker zelf niet erkent dat hij psychotische problemen heeft, en hij soms onsamenhangende verklaringen aflegt als gevolg van zijn gezondheidstoestand. Het is aannemelijk dat hij in het verleden heeft gewerkt, voordat zijn neurologische problemen verergerden. Zijn mentale handicap laat hem niet toe om te werken, noch om voor zichzelf te zorgen. Hij moet in een instelling wonen, in een bewaakte omgeving.
Er zij op gewezen dat zijn tante, die naar verluidt nog steeds in Iran woont, zich na de dood van zijn moeder nooit om hem heeft bekommerd en dat uit het enkele feit dat zij zijn broer in België eenmaal heeft gebeld om te vernemen hoe het met hen beiden ging, niet kan worden geconcludeerd dat zij bereid zou zijn om zich om verzoeker te bekommeren indien hij naar Iran zou terugkeren. Dit geldt met name omdat het er niet alleen om gaat verzoeker te controleren, maar ook om hem daadwerkelijk te verzorgen.
Evenzo bewijst het enkele feit dat verzoekers broer, die in België woont, op Facebook twee of drie vrienden heeft met dezelfde achternaam als verzoeker, niet dat zij thans in Iran wonen, dat zij verwant zijn met verzoeker of dicht bij hem staan, en nog minder dat zij ermee zouden instemmen om voor verzoeker te zorgen. Het kunnen verre neven zijn die de aanvrager niet kent.
Mensen met een geestelijke handicap worden ook regelmatig gestigmatiseerd door de Iraanse samenleving, en zelfs door hun familieleden (zie hieronder), zodat niemand de heer M. zal willen helpen in Iran.
Wat zijn reis naar België betreft, deze werd georganiseerd door de broer van verzoeker die in België woont. De heer M. werd voortdurend vergezeld door andere mensen op zijn weg. Hij volgde gewoon andere mensen, zoals zijn broer hem gezegd had te doen. Hij zou niet in staat zijn geweest om in zijn eentje naar België te komen.
Indien hij naar Iran zou terugkeren, zou verzoeker zich dus in een situatie van extreme behoeftigheid bevinden. Hij zal niet in staat zijn in zijn eigen onderhoud te voorzien en over financiële middelen te beschikken, zal niemand hebben om hem bij zijn dagelijkse bezigheden te begeleiden, zal totaal gedesoriënteerd zijn en zal geen verblijfplaats hebben (de gezinswoning is verkocht). Bovendien worden mensen in zijn situatie gestigmatiseerd door de bevolking en de geestelijke leiders in Iran en ontvangen zij geen gratis hulp van de Iraanse staat (zie hieronder)."

"Afgezien van zijn belang bij de christelijke godsdienst," is verzoeker van mening dat hij in Iran alleen al wegens zijn mentale achterstand het risico loopt te worden vervolgd of onmenselijk en vernederend te worden behandeld. Uit objectieve informatie over Iran blijkt dat mensen met psychiatrische, psychologische problemen of geestelijke handicaps in Iran stelselmatig worden gediscrimineerd en mishandeld. Hij citeert uit informatie van HRW (verzoekschrift, stuk 5).
Gehandicapten in Iran zijn afgesneden van de rest van de samenleving als gevolg van discriminatie en een gebrek aan toegang tot gezondheidszorginstellingen en -administratie. Zelfs indien verzoeker het zich zou kunnen veroorloven om zich in Iran te laten behandelen, zou hij het risico lopen tijdens zijn behandeling vernederend te worden behandeld. Het is bijvoorbeeld verontrustend te lezen dat medisch personeel in Iran personen met een handicap een behandeling kan geven zonder hun geïnformeerde toestemming, of zonder hun volledige en nauwkeurige informatie te geven over de behandeling en andere opties. Zo wordt elektroshocktherapie vaak onnodig en zonder geïnformeerde toestemming toegepast op personen met psychosociale handicaps, geestesziekten of aandoeningen waarvoor een dergelijke therapie waarschijnlijk geen heilzaam effect zal hebben.
Anderzijds hebben geleerden en spirituele gidsen, die een belangrijke rol spelen in Iran, ook misvattingen over geestelijke stoornissen. Deze gidsen spreken in hun toespraken over "*problemen van spiritualiteit*" in plaats van geestelijke stoornissen. Zij herkennen niet wanneer de problemen psychiatrisch zijn en niets te maken hebben met een gebrek aan "*moraal*". De cultuur van perfectionisme in Iran versterkt de effecten van stigmatisering. De autoriteiten en de media geven een zeer negatief beeld van mensen met psychische problemen. Iraanse families hebben de neiging om het feit dat sommige van hun leden geestesziekten hebben, voor andere families te verbergen. Deze stigmatisering leidt tot situaties van misbruik en misverstanden over het gedrag van geesteszieken.

Verzoekers waanvoorstellingen zouden door de Iraanse autoriteiten als "*onethisch*" gedrag kunnen worden opgevat. De Iraanse regering maakt geen onderscheid tussen mensen die tegenstanders zijn van het moslimregime/religie en mensen die geestelijk gehandicapt zijn. Ze verwarren spiritualiteit en psychiatrische problemen.
De bestreden beslissing heeft geen onderzoek verricht naar de mishandeling en vervolging van mensen met een mentale achterstand in Iran.
Voorts kunnen sommige gehandicapten die hebben deelgenomen aan demonstraties tegen het regime of aan huiskerken, alleen vanwege deze deelname worden terechtgesteld of in de gevangenis worden opgesloten, zonder dat rekening wordt gehouden met hun gezondheidstoestand. Verzoeker verwijst naar berichtgeving:
- een artikel *"Iran: un handicapé mental arrêté lors des manifestations d'Ahwaz"* van 19 april 2018 van csdhi.org (verzoekschrift, stuk 5);
- een artikel *"Iran: un chrétien atteint de Parkinson condamné à 11 ans de prison"* van 29 maart 2021 van portesouvertes.fr;
- een rapport van Amnesty International van 2005.

Het verzoekschrift besluit als volgt:

"Uit deze overwegingen volgt dat verzoeker in Iran op grond van artikelen 48/3 en 48/4 in verschillende opzichten het risico loopt te worden vervolgd en/of onterend en onmenselijk te worden behandeld:
In de eerste plaats loopt hij het risico te worden vervolgd en gevangengezet omdat hij heeft deelgenomen aan huiskerkelijke bijeenkomsten en als christen wordt beschouwd;
Anderzijds, wegens zijn mentale handicap, en zijn bijzondere situatie (gebrek aan autonomie, isolement, gebrek aan controle over zichzelf en wat hij zegt...).
Verzoeker kent zijn grenzen niet en is niet in staat tot nadenken. Hij kan zich dus zeer gemakkelijk in gevaar brengen door de Iraanse autoriteiten en anderen die misbruik willen maken van zijn vertrouwen, zoals in het verleden is gebeurd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

- een medisch attest van arts M. Scholtès van 29 september 2021 (stuk 3);
- een getuigenis van de heer L. Bolimba van 17 september 2021 (stuk 4);
- een artikel *"L'état de la santé mentale en Iran"* van 24 maart 2021 van croissant-rouge-europeen.org; een artikel *"Iran: un handicapé mental arrêté lors des manifestations d'Ahwaz"* van 19 april 2018 van csdhi.org; een artikel *"Statistiques sur les troubles mentaux en Iran"* van 13 november 2019 van csdhi.org; een artikel *"Un Iranien sur quatre souffre de troubles mentaux"* van 8 mei 2019 van csdhi.org; een rapport *"Iran: Les personnes handicapées face au risque de discrimination et d'abus"* van 26 juni 2018 van HRW; een artikel *"Stigma Barriers of Mental Health Iran: A qualitative Study by Stakeholdersof Mental Health"* van juli 2017 van ncbi.nim.nih.gov (stuk 5).

2.1.3. In een nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 17 december 2021, neergelegd ter terechtzitting, voegt verzoeker volgende stukken:

- een attest van arts M. MORTAZI van 10 december 2021 (stuk 1);
- een rapport *"I Am Equally Human"* van HRW van juni 2018 (stuk 2);
- een blogbericht *"Mental-Health Stugma All Too Common in Iran"* van R.T. MULLER van 1 maart 2018 van psychologytoday.com (stuk 3);
- een attest van neuropsycholoog A. DAMBROISE van 13 en 20 oktober 2021 (stukken 4 en 5).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Het betoog dat verzoekers psychiatrische aandoening niet in rekening werd gebracht, steunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Uit de documenten blijkt dat verzoeker een verhoogde kwetsbaarheid heeft, maar op basis van de gegevens die voorliggen heeft dit in het bijzonder betrekking op het bestaan van specifieke noden op het vlak van opvang van een verzoeker om internationale bescherming. Verzoeker verblijft, na een kort verblijf in de psychiatrie, sinds 13 juli 2020 in het CARDA-opvangcentrum te Bierset. Dit verblijf werd onderbroken door twee ziekenhuisopnames, nadat hij op 4 september 2020 uit een raam sprong *"in een staat van waan van vervolging en reagerend op deze hallucinaties"* (attest van arts M. Mortazi van 17 december 2020 (Documenten, stuk 6, nr. 5)). In de brief van zijn vertrouwenspersoon schetst die ook het verhaal (verzoekschrift, stuk 4). Verzoeker kon op 4 september 2020 zijn kamer niet verlaten omwille van een technisch probleem met de deur. In plaats van hulp te vragen, sprong verzoeker uit het raam van zijn slaapkamer op de eerste verdieping. Bij aanvang van de procedure gaf verzoeker aan dat zijn gezondheidstoestand goed was en dat hij medicatie neemt om rustig te blijven (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 11). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers toestand toeliet om deel te nemen aan de procedure.

Ook de stukken die bij het verzoekschrift en de aanvullende nota werden toegevoegd, werpen geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Het verzoekschrift kan evenmin worden gevolgd dat verzoeker niet erkent dat hij geestelijk beperkt is of psychiatrische problemen heeft, aangezien uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij in het verleden in Iran al therapie heeft gevolgd. Verzoeker geeft aan dat hij het in zijn eentje niet redt. Verzoeker neemt dagelijks medicatie om zijn geestelijke gezondheid enigszins te kunnen vrijwaren.

In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, vermeldt de bestreden beslissing inzake de bijzondere procedurele noden nergens dat ondanks verzoekers medische toestand *"niet is aangetoond dat deze van invloed kunnen zijn op zijn verklaringen, terwijl het duidelijk is dat dergelijke stoornissen (die niet louter psychisch, maar psychiatrisch van aard zijn) een enorme invloed hebben op de samenhang en de consistentie van iemands verklaringen."* De bestreden beslissing geeft evenwel correct aan dat uit verzoekers verklaringen en de aangebrachte stukken niet afgeleid kan worden dat verzoeker zich in een dergelijke mentale staat zou bevinden dat het onmogelijk zou zijn om op een adequate manier aan de procedure deel te nemen. Er werden passende steunmaatregelen genomen en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in staat was om aan de procedure deel te nemen.

Het verzoekschrift wijst erop dat het persoonlijk onderhoud, aanvankelijk gepland op 25 september 2020, meerdere malen en meerdere maanden werd uitgesteld. De Raad merkt in dit verband echter bijkomend op dat verzoeker bij aanvang van de procedure, op 19 februari 2020, ook werd ondervraagd. Uit de weergave van verzoekers antwoorden blijkt dat hij toen, zonder de bijstand van een advocaat of een vertrouwenspersoon, evenzeer in staat was om deel te nemen aan de procedure. Hij heeft bijvoorbeeld de belangrijkste redenen opgesomd waarom hij is gevlucht uit Iran. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd dit immers uitdrukkelijk bevraagd. Verzoeker bevestigde toen de twee hoofdredenen waarom hij Iran heeft verlaten, namelijk omwille van het gebruik van drugs en omwille van zijn bekering (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4).

Uit het administratief dossier blijkt dat de gestelde vragen waren aangepast aan "*verzoekers toestand*". De Raad is immers van mening dat verzoekers psychotische stoornis geen verklaring biedt voor diens ongeloofwaardige verklaringen. De vermelding van zijn advocaat en zijn vertrouwenspersoon op het einde van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in een verhoogde staat van kwetsbaarheid verkeerde, toont op zich niet aan dat het verzoek om internationale bescherming niet correct werd beoordeeld. Het standpunt in het verzoekschrift wordt niet bijgetreden dat verzoekers verklaringen op dezelfde wijze werden beoordeeld, als die van elke andere verzoeker om internationale bescherming.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, oordeelde de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van zijn vermeende bekering tot het christendom.

De Raad benadrukt dat het van belang is dat verzoeker zijn verklaringen over zijn gestelde godsdienstige bekering naar behoren staaft. De verklaringen die hij over zijn godsdienstige overtuiging of het behoren tot een geloofsgemeenschap aflegt, vormen daarbij slechts het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en de omstandigheden van een verzoek om internationale bescherming (artikel

48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet). Van verzoeker wordt evenwel verwacht dat hij alle elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk indient (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). De aspecten van de verklaringen die niet met bewijsmateriaal zijn gestaafd, kunnen slechts in aanmerking worden genomen indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Tot die voorwaarden behoort het feit dat verzoekers verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden en niet in strijd zijn met de voor zijn verzoek relevante en beschikbare algemene en specifieke informatie, alsook dat is komen vast te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De antwoorden van verzoeker, beoordeeld in het licht van zijn mentale handicap, laten geen andere beoordeling toe dan deze in de bestreden beslissing. De verwijzing naar zijn verklaringen over zijn bekering en de herhaling ervan in het verzoekschrift, weerlegt niet op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing op dit punt.

Dat verzoeker geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt, blijkt bovendien uit zijn uiteenlopende verklaringen, onder andere over het moment waarop hij interesse begon te hebben in het christendom.
Bij aanvang van de procedure gaf verzoeker aan dat hij vanaf zijn tweeëntwintig jaar, dus rond 2006, regelmatig deelnam aan vieringen (CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 2). Hij gaf ook aan dat hij Iran heeft verlaten, omdat het daar niet mogelijk was om zich te bekeren (*Ibid.*). Wanneer verzoeker werd gevraagd naar zijn religie, antwoordde hij dat hij sinds twee maanden christen was en voordien sjiiet (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 6).
Tijdens het persoonlijk onderhoud legt verzoeker volstrekt tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf hij eerst aan dat hij zich bekeerd had tot het christendom zo'n vijf of zes jaar geleden (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9). Verder gaf verzoeker aan dat hij zich hierin vergiste en naar de huiskerk begon te gaan na het overlijden van zijn moeder (*Ibid.*, p. 10). Verzoeker gaf aan dat hij 3 of 4 keer naar een huiskerk ging, dat het wekelijks was, maar na de vierde keer hiermee moest stoppen en vluchten (*Ibid.*, p. 14).
Wanneer verzoeker wordt bevraagd naar zijn religieuze activiteiten in België, zegt hij dat hij er momenteel geen heeft (*Ibid.*, p. 18). Op de vraag of hij een vermoeden heeft of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van zijn bekering, antwoordde hij dat hij dat niet weet, niet kan weten, maar hij denkt dat ze niet echt op de hoogte zijn (*Ibid.*).

Waar het verzoekschrift stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de brief die verzoekers broer heeft geschreven, merkt de Raad op dat deze geen objectieve bron is. Behalve het gesolliciteerde karakter van de brief, bevat deze nog een vermelding die de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnt. Zo geeft verzoekers broer aan dat verzoekers problemen zich situeerden na de dood van hun moeder, maar ook dat verzoeker alles bij elkaar ongeveer dertien à veertien maanden onderweg was naar België na zijn vertrek uit Mashad. Zo zou verzoeker met name een maand in Teheran op hotel hebben verbleven om een betrouwbare smokkelaar te vinden. Dan was verzoeker vier maanden in Istanbul alvorens de oversteek naar Griekenland te maken en duurde het acht à negen maanden om van Griekenland naar België te reizen. Verzoekers moeder zou echter eind 2019 zijn overleden en verzoeker heeft in januari 2020 zijn verzoek om internationale bescherming ingediend, zodat de tijdlijn van verzoekers vertrek uit Iran omwille van problemen na het overlijden van zijn moeder niet kan kloppen.

Ook de uitleg die verzoeker geeft over het feit dat hij zijn reispaspoort niet kan voorleggen, wordt niet aanvaard. Bij aanvang van de procedure gaf verzoeker aan dat hij zijn paspoort achterliet bij een vriend in Turkije bij zijn vertrek naar Europa (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigt verzoeker zijn verklaring en vertelt hij dat zijn paspoort werd afgenomen door de smokkelaar (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6). Verzoeker verklaarde ook met het paspoort nog op vakantie te zijn geweest in Turkije. Verzoeker biedt bijgevolg geen betrouwbaar inzicht in zijn levensomstandigheden en verblijfplaatsen in de laatste jaren voor zijn aankomst in België.

Uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, blijkt dat hij altijd hulp ontvangen heeft in Iran. Het verzoekschrift betwist deze beoordeling, maar voert geen elementen aan die aantonen dat de bestreden beslissing foutief is. Zo wordt bijvoorbeeld ten onrechte in het verzoekschrift het beeld opgehangen dat verzoeker niet in staat zou zijn om te werken, terwijl hij in het centrum bepaalde taken op zich neemt. Hij helpt met klusjes, bijvoorbeeld ramen lappen, dweilen, helpen in de keuken, helpen bij de afwas (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2). In Iran heeft verzoeker tot aan zijn vertrek gewerkt als schoenenverkoper (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 7; Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4). De Raad benadrukt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Iran zou terechtkomen in een situatie van extreme behoeftigheid.

De verkoop van het ouderlijk huis is in dit verband overigens een slechts een blote bewering. Ten overvloede merkt de Raad op dat in de voorgelegde documenten over verzoekers medische toestand en gebrek aan autonomie, blijkt dat verzoeker zich enkel in het Farsi kan uitdrukken, een barrière die in Iran niet telkens met een tolk Farsi moet worden weggenomen (attest van neuropsycholoog A. DAMBROISE van 13 en 20 oktober 2021 (aanvullende nota, stukken 4 en 5); medisch attest van arts M. Scholtès van 29 september 2021 (verzoekschrift, stuk 3); getuigenis van de heer L. Bolimba van 17 september 2021 (verzoekschrift, stuk 4)).

Betreffende de door verzoeker geciteerde informatie inzake de algemene situatie voor geesteszieken in Iran, herhaalt de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn terugkeer naar Iran aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille zijn medische problemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk daadwerkelijk problemen te hebben gehad, aangezien hij in Iran steeds therapie heeft kunnen volgen en geen problemen aannemelijk maakt die zwaarwegend zijn. Het betoog in het verzoekschrift, gesteund op de problemen die verzoeker in België ondervond bij zijn nood aan aangepaste opvang in het kader van de procedure, maakt op zich niet aannemelijk dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming waardoor een terugkeer naar Iran moet worden uitgesloten.

De verwijzing naar algemene informatie over de stigmatisering van geesteszieken in Iran is *in casu* aldus niet dienstig, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.
Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten bleek dat u met een verslavingsproblematiek en psychische problemen kampte. Hoewel uit de door u neergelegde medische documenten duidelijk blijkt dat u met een psychologische problematiek kampt, u lijdt aan achtervolgingswaanzin, auditieve hallucinaties en obsessief gedrag, die u beperken in uw autonomie en uw omgang met anderen, wordt er in de verschillende documenten niet verder ingegaan in welke mate u hierdoor gehinderd zou worden om de voorgedane feiten voor te stellen, noch op welke wijze de psychiater die dit attest opstelde tot deze diagnose kwam. Hoewel uw advocate in haar schrijven van 23 maart 2021 stelt dat u vaak verwarrend en onsamenhangend spreekt, doet uw advocate verder geen aanbevelingen naar het persoonlijk onderhoud toe. Daar waar u verklaart dat in Iran uit een hersenscan bleek dat u door de slag van een knuppel op uw achterhoofd problemen kende met uw geheugen, uw concentratie en u vaak gedesoriënteerd bent, blijkt dit echter niet uit de door u neergelegde documenten ((notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 30/03/2021, CGVS, p. 7, p. 9). Immers, u stelt dat deze documenten in Iran zijn achtergebleven (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen en de aangebrachte stukken niet afgeleid worden dat u zich in een dergelijke mentale staat zou bevinden dat het voor u niet mogelijk zou zijn om op een adequate manier aan de procedure deel te nemen. Bovendien werden er u, gezien uw psychologische staat hoe dan ook steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal, en werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gepolst naar hoe u zich die dag voelde en of u in staat was om het persoonlijk onderhoud te doen. U gaf aan dat u zich goed voelde en dat u zich in staat voelde om aan het onderhoud deel te nemen (CGVS, p. 2). Verder werd regelmatig tussendoor gepolst naar hoe u zich voelde en of u nog in staat was om verder te gaan. Vragen die u eveneens telkenmale positief beantwoordde (CGVS, p. 5, p. 9, p. 11, p. 12, p. 14). Het ritme van het persoonlijk onderhoud werd aan uw noden aangepast en er werd u bijgevolg de nodige tijd gegeven om over uw vervolgingsproblemen te spreken. U werd eveneens de mogelijkheid gegeven om extra pauzes in te lassen, als u daartoe de nood voelde. U maakte echter geen gebruik van deze mogelijkheid (CGVS, p. 2, p. 5, p. 6, p. 7, p. 12, p. 14). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen tijdens het onderhoud op het CGVS dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden, en dat u ook zelf aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS, p. 19). Nergens heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u omwille van uw psychische situatie u niet of onvoldoende kon uitdrukken. Evenmin heeft uw advocate of uw vertrouwenspersoon gedurende of na het onderhoud opmerkingen hieromtrent gemaakt (CGVS, p. 19). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was hieraan deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen (CGVS, p. 6 – 7). U heeft uw bekering, uw deelname aan de huiskerk en uw contacten met andere bekeerlingen in Iran echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw motivatie om zich te bekeren tot het christendom niet overtuigen. Zo verwijst u voornamelijk naar de beperkingen in de islam als reden voor uw bekering (CGVS, p. 11, p. 12) . U gevraagd met welke beperkingen u persoonlijk moeite had, kan u aanvankelijk geen voorbeelden geven. U aangemoedigd om eender welke beperking weer te geven, verwijst u vervolgens naar de verplichte hijab, een kleding richtlijn die u niet persoonlijk beknopte, en naar een situatie waarbij u niet vrij met uw vriendinnen over de straat kon lopen, of hierbij tegengehouden werd door de autoriteiten (CGVS, p. 12). U gevraagd om de situatie concreter te beschrijven, repliceert u toch niet te zijn tegengehouden, en dat er eigenlijk niets is gebeurd. Een andere beperking waar u mee worstelde was het niet vrij kunnen consumeren van alcohol op een terras, en dat er enkel alcoholvrij bier verkrijgbaar was in Iran. Daarnaast waren er geen andere beperkingen waar u het persoonlijk lastig mee heeft (CGVS, p. 12). Ondanks dat u het lastig had met deze beperkingen, heeft u voor uw daadwerkelijke bekering, echter nooit twijfels gehad over de islam (CGVS, p. 17). U vond de islam nooit echt een leuke religie en begon zich pas af te keren van de islam anderhalf tot twee jaar geleden, wat overeenstemt met het moment dat u naar de huiskerk begon te gaan, aangezien u uw eerste bezoek aan de huiskerk ook rond die periode situeert (CGVS, p. 10, p. 17). Verder kan er niet aangenomen worden dat u, die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens ouders moslims waren, de islam voornamelijk associeert met beperkingen en het hebben van weinig vrijheid. U geeft immers aan dat u nooit iets positiefs bent tegengekomen in de islam (CGVS, p.17). Dit is niet ernstig. Het is allerminst aannemelijk dat u die als moslim opgroeide in een moslim gezin en moslim gemeenschap enkel negatieve elementen in uw voormalige religie ontwaart. Vervolgens verwijst u naar het geweld of de oorlog en de martelingen in de islam, hetgeen niet terug te vinden is in het christendom (CGVS, p. 16 – 17). Gevraagd of er dan helemaal niets in het christendom terug te vinden is over geweld of oorlog, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 17). Met deze uitspraak gaat u volledig voorbij aan een groot deel van het Oude Testament. U geconfronteerd met de kruistochten, waar u overigens nog nooit van gehoord heeft, repliceert u dat dit niet meer gaande is en er op dit moment niet meer gepredikt wordt over geweld in het christendom (CGVS, p. 17). Dat u zonder enige kritische inhoudelijke reflectie hetgeen die u uw levenslust ontnam in de islam (CGVS, p. 16), naast u neerlegt, mag op zijn minst verbazen en plaatst aldus het nodige voorbehoud bij de door u beweerde oprechte bekering.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het frappant is dat u, voor u naar de huiskerk ging, amper kennis had over het christendom, uitgezonderd hetgeen u op school had geleerd, wat u zich overigens niet meer kan herinneren (CGVS, p. 11). Bovendien stelde u, voorafgaand aan uw eerste huiskerkbezoek, geen verdere vragen aan A. nadat hij u het voorstel deed om mee te gaan naar de huiskerk (CGVS, p. 11). Nochtans kende u A. al vijftien jaar, en ook toen heeft u nooit een gesprek over het christendom met hem gehad (CGVS, p. 10). Uw motivatie om in te gaan op het voorstel van A. en mee te gaan naar de huiskerk was omdat hij u gezegd had dat deze bijeenkomsten of bezoeken u zouden helpen, wat niet getuigt van een intrinsieke motivatie (CGVS, p. 11). Van iemand die zich wendt tot een andere godsdienst, wat een ingrijpende en fundamentele keuze is, kan worden verwacht dat hier een aanzienlijke reflectie aan vooraf gaat en dat deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. In dit verband kan erop gewezen worden dat u er niet in slaagde uw concrete drijfveren om christen te worden duidelijk te maken. Immers, uw keuze om deel te nemen aan de huiskerk en zich vervolgens te bekeren, was ingegeven op advies van A. omdat het u zou helpen. Wanneer werd gevraagd naar uw beweegredenen om zich af te keren van de islam, bleven uw verklaringen oppervlakkig en gaven ze geenszins blijk van een diepgaande geloofsovertuiging.

Verder blijkt dat, wanneer u gevraagd wordt naar de verandering in uw leven na uw bekering, u niet verder komt dan weinig doorleefde en oppervlakkige verklaringen. Zo verwijst u vooreerst naar het rustig en veilig gevoel, alsook de sfeer die u ervaarde toen u voor het eerst deelnam aan de huiskerk (CGVS, p. 11, p. 13).

U aangemoedigd om die rust te omschrijven, repliceert u vrij algemeen dat u een innerlijke rust ervaarde, en u minder rusteloos was. U vervolgens gevraagd op welke manier uw gevoel bij uw deelname aan de huiskerk dan verschillend was van het gevoel dat u kreeg toen u tot Allah bad, stelt u dat u ook toen een zekere rust ervaarde, maar dat dit gevoel nooit lang duurde. Het effect dat u kreeg bij de huiskerk was veel groter (CGVS, p. 11). Wanneer u vervolgens wordt aangemoedigd om dit gevoel te verduidelijken verklaart u een troostend en veilig gevoel te ervaren, waarbij u wederom naar uw algemeen gevoel verwijst (CGVS, p. 12). U nogmaals aangespoord om dit te concretiseren, haalt u tenslotte de beperkingen in de islam aan, hetgeen u zoals hierboven werd aangetoond, evenmin voldoende kan specifiëren (CGVS, p. 12). Gevraagd naar wat er dan veranderd is in uw leven door uw bekering, repliceert u uw levenslust teruggevonden te hebben omdat er in het christendom niet wordt gesproken over martelingen en over geweld of oorlog (CGVS, p. 16 – 17). U tot slot nogmaals aangemoedigd om de rust die u ervaart als christen te omschrijven, beschrijft u wederom het gevoel van vrijheid. U verklaart daarnaast op geen andere manier daadwerkelijk rust te hebben gevonden (CGVS, p. 17). Deze verklaringen zijn weinig doorleefd en vrij oppervlakkig. Dat u tijdens uw uitleg waarom u voor het christendom heeft gekozen, niet verder kwam dan weinig doorleefde verklaringen, ondanks verschillende vragen hierover, wijst op het beperkt doorleefde karakter van uw beweerde geloofsbeleving. U slaagt er niet in om dit te concretiseren of aannemelijk te maken, wat afbreuk doet aan uw reële beweegredenen om zich te bekeren tot een andere religie.

Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u geen enkel element uit het christendom kan benoemen dat u minder aanspreekt (CGVS, p. 17). Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Verder bent u nooit op zoek gegaan naar de positieve elementen van de islam en mist u helemaal niets uit de islam (CGVS, p. 17). Deze verklaringen zijn zo oppervlakkig en zo ongenuanceerd dat ze niet doorleefd en overtuigend overkomen.

Verder roepen de acties van A., de persoon die u introduceerde tot de huiskerk, de huiskerk in het algemeen en uw eigen gedrag de nodige vragen op. Zo is het opmerkelijk, dat hoewel u A. al vijftien jaar kende en u nooit een gesprek met hem over het christendom gehad heeft, hij u zonder meer voorstelde om eens mee te gaan naar de huiskerk op een bijeenkomst van de afkickkliniek (CGVS, p. 10). Dat A. plots uit het niets zou vermelden dat hij naar de huiskerk ging, niet goed wetende hoe u hierop zou reageren, mag verwonderen. Het is dan ook weinig plausibel dat A. meteen zo'n groot risico zou nemen, gelet op de Iraanse context en het risico dat deelname aan een huiskerk met zich mee brengt. Vervolgens is het opmerkelijk dat A. de adressen van de huiskerk steeds telefonisch meegaf (CGVS, p. 14). Verwacht mag worden dat A. met de nodige voorzichtigheid omspringt bij het meedelen van de adressen. Dat de bijeenkomsten bovendien afwisselend bij een huiskerklid thuis plaatsvond, mag eveneens verbazen (CGVS, p. 14). Dat iedereen toen zomaar zijn adres zou prijsgeven, jullie gebruikmaakten van ieders huis, en u op deze manier wist waar iedereen woonachtig was, is niet geloofwaardig, en getuigt niet van de nodige voorzichtigheid. Verwacht mag worden dat men de nodige voorzorgsmaatregelen neemt, waar u verder niet op de hoogte van was, en een plan bedenkt ingeval van problemen met de autoriteiten (CGVS, p. 15). Bovenstaande vaststellingen stellen vooreerst uw deelname aan de huiskerk in vraag en haalt vervolgens het geloof in uw daadwerkelijke bekering sterk onderuit.

Vervolgens blijkt u bitter weinig details te kunnen geven over uw deelname aan de huiskerk. Zo kan u zich geen enkel verhaal meer herinneren van de bijeenkomsten, waar u toch drie tot vier keer aan heeft deelgenomen (CGVS, p. 12 – 13). Frappant is vervolgens dat u niet weet tot welke stroming de huiskerk behoorde (CGVS, p. 13). U weet weliswaar dat er meerdere stromingen bestaan binnen het christendom, maar u komt niet verder dan te zeggen dat er een traditionele en een meer simpele, sobere stroming bestaat (CGVS, p. 13). U aangemoedigd om te verduidelijken wat u bedoelt met deze sobere stroming, herhaalt u dat alles heel simpel en nuchter was, maar kan u dit niet verder verduidelijken (CGVS, p. 13). Dat men u in Iran toen nooit heeft gezegd tot welke stroming de huiskerk behoorde of dit op zijn minst eens liet vallen, is weinig plausibel (CGVS, p. 13). U wist pas over het bestaan van de verschillende stromingen binnen het christendom toen u hier in België was. Echter, ook hier heeft u nooit uitleg gevraagd of informatie opgezocht (CGVS, p. 13). U verklaart weliswaar de Bijbel een beetje te hebben doorgenomen, maar hieromtrent nog niets te zijn tegengekomen. Dat u hier de tijd of de voorzieningen niet voor had, kan niet weerhouden worden als vergoelijking (CGVS, p. 13). Van een verzoeker die met onbeantwoorde vragen zit over zijn geloof kan worden verwacht dat hij eerst ernstige pogingen doet om informatie in te winnen over zijn nieuwe geloof. Dat u vervolgens ook geen enkel verhaal meer voor de geest kan halen, kan eveneens niet worden gevolgd, daar een bekering een ingrijpende gebeurtenis betreft en kan worden verwacht dat net die eerste verhalen een diepe indruk moeten hebben nagelaten. Dat u hier niet in slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bekering.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan dan weer een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Zo weet u niets over de bekering van A. U weet niet hoe A. in contact kwam met het christendom, en of er een specifieke gebeurtenis tot zijn bekering heeft geleid. U kan weliswaar zeggen dat A. een Bijbel in zijn bezit had, maar op welke manier hij deze Bijbel dan verkregen heeft, weet u evenmin (CGVS, p. 10). U heeft hem bovendien nooit gevraagd naar zijn bekering omdat u het niet beleefd vond om hierover vragen te stellen, hetgeen niet ernstig is gezien jullie jarenlange vriendschap en A.'s betrokkenheid bij uw bekering (CGVS, p. 9, p. 10). Verder kan u ook geen namen opsommen van de overige kerkleden (CGVS, p. 11). Opmerkelijk is echter dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat A., S., J. en R. deelnemers waren van de bijeenkomsten (vragenlijst CGVS, d.d. 19/02/2020, vraag 3.5). Als u op uw uitspraken bij de DVZ gewezen wordt, bevestigt u dat deze personen effectief deelnemers waren van de bijeenkomsten, maar gevraagd naar de naam van de pastoor, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). Over de bekering van de pastoor, alsook aangaande de bekering van de overige leden van de huiskerk kan u eveneens geen soelaas bieden (CGVS, p. 14). Zo weet u niet hoelang de pastoor zich bekeerd had, of wat voor hem de aanleiding was (CGVS, p. 14). Verwacht mag echter worden dat u zich interesseert voor de bekering van de persoon die u introduceerde tot het christendom en hierover de nodige vragen stelt over hoe hij dit alles beleefd heeft, daar dit in een ingrijpende gebeurtenis is. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat A. daadwerkelijk een bekeerling is waardoor u niet heeft aangetoond contacten met christenen te hebben gehad in Iran. Evenmin heeft u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen aannemelijk gemaakt.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw beweringen dat u in Iran met christenen in contact kwam, deelnam aan hun vieringen en u zich tot het christendom bekeerde geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan er evenmin enige waarde worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er uit uw bekeringsactiviteiten in Iran voortvloeien. Ten overvloede moet er opgemerkt worden dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten hoe dan ook elke geloofwaardigheid ontbeert. U blijkt immers nauwelijks enig detail te kunnen verstrekken over de inval in de huiskerk. Zo weet u niet welke leden er toen gearresteerd werden (CGVS, p. 15). Hoewel u wel een paar details kan geven over de arrestatie zelf, heeft u verder niet meer geïnformeerd wat er met die persoon gebeurd is die gearresteerd werd (CGVS, p. 15). Verder weet u niet hoe A. van de arrestatie op de hoogte was of wat er met hem en de overige leden is gebeurd (CGVS, p. 15, p. 16). U liet na om hen te contacteren of te informeren naar een stand van zaken omdat u niet meer durfde (CGVS, p. 16), hetgeen niet ernstig is. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u tot slot na de inval van de huiskerk nog twee tot drie dagen in uw eigen huis te Mashad verbleef, terwijl A. u had aangeraden om onder te duiken buiten de stad, roept verder de nodige vragen op (CGVS, p. 15, p. 16). Hoewel u die periode niet meer ging werken en u thuis bleef, is het opmerkelijk dat u vervolgens ook het vliegtuig neemt van Mashad naar Teheran en met uw eigen paspoort de grens oversteekt in Barzagan met de trein (CGVS, p. 6, p. 16). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw ontluikende interesse voor het christendom in Iran niet het minste geloof worden gehecht. Dit vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België één keer naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden (CGVS, p. 18). Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk ging om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon u reeds in januari 2019 om internationale bescherming verzocht, u naar eigen zeggen momenteel geen religieuze activiteiten heeft in België, gezien u volgens uw verklaringen reeds van in Iran interesse had in het christendom (CGVS, p. 18). Dat u ook in België amper activiteiten heeft voor uw geloof, ondanks uw beweerde reeds in Iran gewekte interesse in het christendom, doet bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van uw geloofsbeleving rijzen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld, dat u sinds uw aankomst in België slechts eenmaal naar de Iraanse kerk te Brussel bent gegaan, wat u zeven tot acht maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud situeert, en dus overeenstemt met juli of augustus 2020. Rond deze periode heeft u eveneens een Bijbel verkregen (CGVS, p. 18). Er kan worden aangenomen dat het voor u niet evident is om zich zelfstandig naar de kerk te begeven, gelet op uw psychologische kwetsbaarheid en er in de psychologische attesten meermaals wordt verwezen naar uw beperkte autonomie, doch dat u nog niet in uw Bijbel heeft gelezen, ondanks dat u deze reeds een achttal maanden in uw bezit heeft, kan niet worden gevolgd (CGVS, p. 18). Uw uitleg dat u in deze periode herstelde van verschillende botbreuken kan niet verklaren waarom u de Bijbel niet ter hand nam (CGVS, p. 18). Vervolgens kunnen er vragen worden gesteld bij uw verklaring dat het christendom u uw levenslust terug gaf, daar kan worden verwacht dat u, weliswaar op uw manier, uw toevlucht probeert te zoeken tot het christendom (CGVS, p. 16). U heeft echter niet aangetoond in België uw geloof op één of andere manier te belijden. Ook in het centrum spreekt u amper over het christendom of uw bekering. U noemt weliswaar de naam van A., als zijnde een gesprekspartner. Echter, deze gesprekken handelen over algemene thema's en slechts heel weinig over het christendom, evenmin weet u of A. bekeerd is (CGVS, p. 18). Gevraagd of u dan informatie opzoekt over het christendom, repliceert u dit soms wel te doen, maar wanneer u dit moet concretiseren, of eender welk voorbeeld mag weergeven, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 18). U tot slot gevraagd hoe u in de toekomst zou willen omgaan met uw bekering in België, drukt u uw wens uit om uw geloof verder te verkennen door naar de kerk te gaan of bij te leren (CGVS, p. 18). Opmerkelijk is dat u vervolgens benadrukt dat u, als u aan de toekomst denkt, eerder aan trouwen en kinderen krijgen denkt en het leiden van een normaal leven (CGVS, p. 18), hetgeen andermaal niet getuigt van een oprechte interesse in het christendom. Dat u amper stappen heeft ondernomen om uw geloof in België verder te ontwikkelen en te verkennen, ondermijnt uw beweerde engagement en uw bekering tot het christendom. Een geloof valt immers ook samen met het beleven van de religieuze rituelen en het interpreteren van de levenslessen en leefregels die in de teksten vervat zitten.

Vervolgens kaart u aan vier maal gearresteerd te zijn omwille van uw drugsproblematiek, eenmaal veroordeeld en vrijgesproken te zijn na de aankoop van alcohol en in 1396 (21 maart 2017 – 20 maart 2018) geslagen geweest te zijn door de politie nadat u probeerde weg te vluchten bij een controle (CGVS, p. 7 – 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het laatste probleem hieromtrent dateert van rond uw dertigste, toen u veroordeeld werd (CGVS, p. 8). Aangezien u Iran ontvlucht bent in 2019, toen u ongeveer vierendertig jaar oud was, situeren deze problemen zich ongeveer vier jaar voor uw vertrek uit Iran, waardoor er bezwaarlijk bij terugkeer een actuele vrees kan worden geput. Na het incident van 1396, waarbij u geslagen werd met een knuppel, heeft u verder geen problemen meer gekend met de politie. Op basis van uw verklaringen kan worden geconcludeerd dat dit een eenmalig feit betreft, waardoor u allerminst aannemelijk maakt dat u hierdoor in de toekomst problemen zou ondervinden (CGVS, p. 8, p. 9).

Daar waar uw vertrouwenspersoon en uw advocate uw kwetsbaar profiel benadrukken (CGVS, p. 19), dient opgemerkt te worden dat uw psychologische problemen op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde groep, of zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om als vluchteling te worden erkend, dient u immers aan te tonen dat u vervolgd werd om één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, hetgeen uw advocaat reeds gedaan heeft, daar ze deze aanvraag eveneens heeft toegevoegd aan het dossier.

Tot slot verklaart u het niet te kunnen redden in uw eentje in Iran, omdat u geen familie meer heeft ginder na het overlijden van uw ouders en uw grootouders (CGVS, p. 7). Op basis van uw verklaringen blijkt echter dat u nog een tante heeft, die woonachtig is te Mashad (CGVS, p. 4). Deze tante toont bovendien interesse in uw leven, daar ze recent contact had opgenomen met uw broer om te horen hoe het met u gesteld was (CGVS, p. 4 – 5). Daarenboven bleek dat u, ondanks uw psychologische problemen, in staat was om een leven uit te bouwen in Iran. U heeft er immers uw volledige leven gewoond, en was werkzaam in een bazaar waar u schoenen en schrijfgerei verkocht (CGVS, p. 4). Met behulp van uw broer en uw tante in Amerika slaagde u er vervolgens in om Iran te ontvluchten, alsook ging u vlak voor het overlijden van uw moeder op reis naar Turkije, wat aantoont dat u over voldoende ondernemingszin beschikte (CGVS, p. 6).

Na een blik op de Facebookpagina van uw broer blijkt bovendien dat hij in contact staat met verschillende M.'s. Dat u niet weet wie deze personen zijn (CGVS, p. 5), terwijl ze wel degelijk bevriend zijn met uw broer, mag verbazen en is weinig aannemelijk. Op basis van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u wel degelijk op hulp kan rekenen, bij een terugkeer naar Iran en over een zeker netwerk beschikt.
U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw broer M. A. (OV (…)) moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw broer op 27 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam vier tot vijf jaar later aan in België waar u op 13 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broer net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat hij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde geen internationale beschermingsnood bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw originele shenasnameh, uw karte melli en uw legerkaart neer, hetgeen uw identiteit, nationaliteit en Iraanse herkomst aantonen. Dit wordt dan ook niet betwist. De overlijdensakte van uw ouders staat eveneens niet er discussie en bevestigt hun overlijden. Het visitekaartje van de Iraanse kerk zegt niets over uw oprechte interesse in het christendom. U heeft immers, zoals hierboven blijkt, uw bekering niet aannemelijk gemaakt. De verklaring van uw broer A. stemt overeen met de door u afgelegde verklaringen en schetst uw vervolgingsrelaas. Uw broer A. verwijst naar uw bekering en uw deelname aan de huiskerk als reden voor uw vlucht uit Iran. Zoals reeds eerder aangetoond heeft u uw bekering en uw deelname aan de huiskerk en bijgevolg uw problemen hierdoor niet aannemelijk gemaakt. De overige aangehaalde elementen door uw broer, zoals het feit dat u behalve uw broer niemand heeft, werden ook reeds besproken. De verklaring van uw broer werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande analyse. Uw medische documenten werden reeds eerder besproken bij de beoordeling van de bijzonder procedure noden. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat niet wordt ontkend dat u met psychologische problemen kampt. In dit verband dient nog onderlijnd te worden dat dergelijke vaststellingen van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Evenmin impliceert de vaststelling van de arts dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psychiater geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt.

Het ambtsbericht van Nederland, d.d. februari 2021, waarnaar uw advocate verwijst op het einde van het persoonlijk onderhoud, brengt eveneens geen ander licht op de situatie, daar dit rapport de algemene situatie beschrijft, uw advocate verder niet concretiseert in welke mate u hierdoor persoonlijk zou zijn getroffen en u uw bekering niet aannemelijk heeft gemaakt."

Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde gegronde vrees voor vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP